

ταλαιπωρεῖται, δύναται ὅμως νὰ κινήσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ νεκροῦ πρὸ πάντων κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος μετὰ θάνατον, ὅτε ἡ ψυχὴ δὲν ἀπώλεσεν εἰσέτι πᾶσαν πρὸς τὸ σῶμα συνάφειαν. Ἐν τοῖς ὁστοῖς λοιπὸν ἔχει ὁ νεκρομάντις λαβὴν, δι' ἧς νὰ δεσμεύσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ νεκροῦ καὶ διὰ τοῦτο βλέπομεν εἰς ὅλα τὰ τεχνάσματα αὐτοῦ τὰ ὅσα διαδραματίζοντα τὸ κυριώτερον πρόσωπον.

Διὰ τί ὅμως νὰ περιχέεται συγχρόνως τὸ πτώμα δι' αἵματος; Τοῦτο συμβαίνει, λέγουσιν, ἕνεκα λόγων συμπαθείας. Ὅπως ἐν τοῖς ὁστοῖς, οὕτω καὶ ἐν τῷ αἵματι τοῦ ἀνθρώπου ἐνοικεῖ ἰδίον τι πνεῦμα ζωῆς, μία ψυχὴ τῆς ὁποίας ἔχει ἀνάγκην ὁ νεκρομάντις. Ἡ φιλολογία τῶν ἀποκρύφων ἐπιστημῶν πάμπολλα ἀφηγεῖται παράδοξα μυθεύματα, καθ' ὅσα πωνοποιοῖς τις π. χ. διωλίζων τὸ αἷμα ἐνὸς ἀνθρώπου εἶδεν αἴφνης ἐντὸς τοῦ λέβητος ἀνθρωπίνην μορφήν καὶ πλεῖστα ἄλλα. Ἐντεῦθεν λοιπὸν προέβησαν μέχρι καὶ τοῦ νὰ θύωσι ζωντανὰ παιδία, ὅπως διὰ τοῦ αἵματος προσκαλέσωσι τὸν δαίμονά των καὶ τὸν ἐρωτήσωσι περὶ τῶν μελλόντων.

Εἰς τὸ ἀγυρτικὸν τοῦτο ἔργον δύο τινα ὑπεστήριζον τοὺς νεκρομάντις, πρῶτον ἡ τέχνη τοῦ ὀμιλεῖν διὰ τῆς γαστρὸς, ἣν πολλοὶ ἱατροὶ τῶν παλαιῶν καὶ νεωτέρων ἀπολιτίστων ἐθνῶν ἐγίνωσκον καὶ γινώσκουσι, καὶ δεύτερον ἡ χρῆσις ναρκωτικῶν οὐσιῶν, δι' ἧς δύο τινα πάλιν ἐσκοποῦντο, πρῶτον ἡ ἀπονάρκωσις τῶν αἰσθήσεων τῶν παρισταμένων, καὶ δεύτερον ἡ εὐκολος ἐν μέσῳ τοῦ λευκοῦ καπνοῦ παρουσία πραγμάτων, φαινομένων εἰς τοὺς ἐξημένους ἢ ρεμβάζοντας πελάτας ὡς ἀληθῆ φαντάσματα. Τὸ τρίτον ὅμως καὶ κυ-

ριώτερον τοῦ ἀγυρτικοῦ ἐπαγγέλματος τῶν στήριγμα ἦτον ἡ ἀπαιδευσίς τοῦ ὄχλου καὶ ἡ ἐκ ταύτης προερχομένη εὐπιστία καὶ δεισιδαιμονία. Εἰς τὰς ναρκωτικὰς καὶ δηλητηριώδεις ὕλας ἀπέδιδον ὑπερφυσικὰ χαρίσματα καὶ ἐνόμιζον, ὅτι δι' αὐτῶν ἐνήργουν θεῖαι καὶ οὐράναι δυνάμεις· τοὺς ἔχοντας δὲ γνώσεις περὶ τῶν διαφόρων φυσιολογικῶν ιδιοτήτων τῶν ὕλῶν τούτων ἐσέβοντο καὶ ἐξετίμων, ὡς ὄντα ἀνώτερα τῶν κοινῶν ἀνθρώπων καὶ ἱκανὰ νὰ σχηματίσωσι τὴν γέφυραν, δι' ἧς ἡ ὕλη συγκοινωνεῖ πρὸς τὸ πνεῦμα, ἥτις ὅμως κατὰ τὰς περιστάσεις ἠδύνατο ἀπὸ μεσάζοντος νὰ μεταβληθῇ εἰς κύριον ἐξουσιάζοντα τὰ πνεύματα καὶ ἐπιτάττοντα αὐτοῖς νὰ πράξωσιν ὅ,τι ἂν αὐτοὺς θέλῃ.

Ἡ ἡμετέρα εἰκὼν μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὸ ἐργαστήριον ἀρχαίου νεκρομάντεως, ἀληθῆ φωλεὰν θηριώδους τέρατος, γέμουσαν βιβλίων, φιαλῶν, ποτηρίων καὶ ἐργαλείων, ὡς τὸ σπουδαστήριον τοῦ Φάουστ· παρατηρεῖ δὲ τις ἐν αὐτῇ καὶ πολλὰ κρανία καὶ ἄλλα ἀντικείμενα ἐνθυμίζοντα ἡμῖν τὴν ἀνατομίαν. Τὸ σκοτεινὸν καὶ ἀψιδωτὸν κοίλωμα εἰς τὸ βάθος εἶνε ἡ σκηνή, ἐφ' ἧς ὀπισθεν νεφῶν καπνοῦ καὶ διαφανοῦς ὀθόνης θ' ἀναφανῶσιν αἱ σκιαὶ τῶν τεθνεώτων. Ὁ νεκρομάντις κατὰ μορφήν καὶ ἐνδυμασίαν γόνος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας παρατηρεῖ ἤδη μετὰ προσοχῆς τὸν ἐν τῷ λέβητι παρασκευαζόμενον μυστηριώδη χυμὸν, εἰς ὃν ἴσως ἀνέμιξε καὶ δηλητήριον, εἰς δὲ τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου του νομίζομεν, ὅτι ἀναγινώσκομεν τό: Mundus vult decipi, ergo decipiat!

1. ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Ε'. ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ (σελ. 81). Τοῦ νέου Ἐθνάρχου καὶ ἀρχηγοῦ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας τὴν εἰκόνα προτάσσομεν ἐν τῇ παρόντι φυλλαδίῳ, πεποιθότες ὅτι οὕτως ἐκπληροῦμεν πόθον μύχιον τῶν εἰς τὸ πλήρωμα τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀνηκόντων ἀναγνωστῶν ἡμῶν. Ἐν ἀρχῇ ἐπίσης τοῦ φυλλαδίου εὐρήσει ὁ φίλος ἀναγνώστης τὰς δεούσας πληροφορίας περὶ τοῦ βίου τοῦ ἄρτι ἐπὶ τὸν θρόνον τοῦ Χρυσοστόμου ἀναβάντος Ποιμενάρχου.

2. Ο ΝΕΚΡΟΜΑΝΤΙΣ. Εἰκὼν ὑπὸ Α. Adamo (σελ. 85). Ὁ καλλιτέχνης Α. Adamo γνωστὸς καὶ ἐξ ἄλλων ἐπιφανῶν ἔργων του φαίνεται ὅτι μετὰ τῆς περὶ τὸ χειρίζεσθαι τὸν χρωστήρα εὐφυΐας συνεινῶ καὶ γνώσεις πολλὰς καὶ ἀκριβεῖς περὶ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἀναπτύξεως τῶν χρόνων, εἰς οὓς μᾶς ἐπαναφέρει διὰ τῆς προκειμένης ὥραιας του εἰκόνης. Βλέποντες αὐτὴν ἀκουσίως, οὕτως εἰπεῖν, ἀναλογιζόμεθα τὴν ἐπίδρασιν ἣν ἀπὸ αἰώνων καὶ μέχρι τῶν νεωτάτων χρόνων ἐξήσκησαν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίαι, ὑποστηριζόμεναι ὑπὸ τῆς μὴ ἐκλείπουσας ποτὲ ἀγυρτείας.

3. ΕΑΡΙΝΗ ΖΩΗ. Εἰκὼν ὑπὸ Αἰμιλίου Σμιθ (ἐν σελ. 89). Ἡ πλήρης χάριτος αὕτη εἰκὼν παριστάνει τὴν ἀναγεννωμένην

καὶ ἀναθάλλουσαν φύσιν κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, ὅτε ὅλα τὰ δένδρα ἐξανθοῦντα καὶ καλυπτόμενα ὑπὸ πυκνῶν φύλλων ἀναπέμπουσιν εὐωδίαν, οἱ λειμῶνες καὶ οἱ ἀγροὶ καλύπτονται ὑπο ποικιλοχρῶν καὶ εὐόσμων ἀνθέων, χαρμόσυνα δὲ τὰ πτηνὰ μέλπουσι τὰ ὠραιότερα ἄσματά των ἐπὶ τῇ ἀνατολῇ ἡμερῶν θάλαπυς καὶ ζωῆς εὐεργετικῆς δι' ὅλα τὰ πλάσματα τῆς φύσεως.

4. ΔΥΣΚΟΛΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ (ἐν σελ. 92). Φοβερὰ πραγματικῶς καὶ ἀνυπόφορος εἶνε ἡ βάσανος, τὴν ὁποίαν ὑφίσταται τις κατὰ τὰ πρῶτά του βήματα εἰς τὸ μέγα καὶ εὐρύ στάδιον τῆς παιδείας καὶ τῆς μαθητέως. Εἰς τοὺς χαρακτῆρας τοῦ παιδὸς βλέπομεν ἀντικατοπτριζομένην ὅλην τὴν ἀγανάκτησιν διὰ τὴν μὴ ἐπιτυχίαν τῆς λύσεως τοῦ ἀριθμητικοῦ προβλήματος καὶ ἴσως ὁ μικρὸς ἀναλογίζεται ἤδη, διὰ τί τάχα νὰ ὑπάρχουν σχολεῖα καὶ διδάσκαλοι καὶ τόσα δύσκολα προβλήματα. Ἐνθυμεῖται μετὰ βαρυαλγούσης καρδίας τὰ ἀθύρματα καὶ τὰ ἄλλα προσφιλῆ τῶν παιδιῶν του ἀντικείμενα καὶ δὲν εἶνε ἄπορον ἂν ἐπὶ τέλους, ἐν τῇ ὁρμῇ τῆς ἀχαλινώτου ἡλικίας του, ρίψῃ μακρὰν καὶ πλῆκκα καὶ κονδύλιον καὶ τρέξῃ ἔξω εἰς τὸν κῆπον, ὅπου τὸν ἀναμένουσιν οἱ ἄλλοι τοῦ ὁμήλικες.